

Kikötőben

Burány Nándor

*Kikötő
vidám tengerészek barna bőre
hej az én hajóm
lehorgonyzott
örök időkre*

*Szikár árbocok
lassú távozása
forróra szikkad
a szám utána*

*a sorsom a sorsom
ti vittétek
s én vagyok foglya
az örök-menésnek*

*az örök-menésnek
örök rabja
odaláncolva
a kikötőpartra*

*lehet-e lehet-e
ittmaradni
lehet-e a sorsom
mindig csak
akarni*

*lehet-e mindig
minden kikötőben
hajók indulását várni
lehet-e élni
így élve
nem utálni*

utálni szabad-e
szabad-e
véred tudatod álmod
és szeretheted
mi minden induláskor
minden hajóról visszarántott

minden indulás minden hajó
mindig válaszút is
lehet-e sosem érni el
a hajóig

lehet-e öröm szerelem
lehet-e vidámság álom
vidám tengerészek közt
ülve érzem
örökké kellene járnom

keserű maradni
keserű menni
szomorú szívvel
vidámnak lenni
azt szeretni
amit utálni

amit keresni
sohasem találni
örökké keszletben lenni
induló hajók fütytyét sosem feledni
válaszúton a legrosszabbra lépni
s tudni hogy nem fog
a legégőbb vágy
nem fog teljesülni

